

Cannonball 2004

Så kom äntligen dagen då vi skulle rulla ut ur Göteborg mot årets första träff, Cannonball 2004. Det var onsdag, solen sken och vinden låg på från väst. Meteorologen på Sätenäs ,F7, lät per telefon meddela att enligt meteorologiska mått sett, så är det storm byar längs västkusten idag. Trevligt sade jag och begav mig ner mot EM Scooters för att möta upp mitt resesällskap, Mr Ant. Lite mek och lite ryggdunk så bar det av. Ett par sidvindskast med "close encounters" med mötande fordon som följd, ett party stopp, lite fika hos mamma mm, så var det plötsligt torsdag och vi närmade oss Höör där vi skulle ta en skarp v sväng upp mot Sösdala för att sedan leta oss in i hjärtat av den Skånska landsbygden. Ett samhälle bestående av en bastu, en pytteliten sjö som invaderats av grodyngel och en kursgård som invaderats av scooterister vid namn Lillisjödalen.

Vid 5 tiden på torsdagen rullar vi in i Lillisjödalen med tron att vi skulle vara hyfsat tidiga vilket vi naturligtvis inte var. Ett helt gäng scooterister och funktionärer fanns redan på plats, kramar utbyttes, lägesrapporter följde både på det personliga planet samt vad som hänt sedan sist under sidokåporna och naturligtvis öppnades kort därefter den första ölen. Längs hela vägen från Götet hade Ante studsat fram på bakhjulet genom varenda liten by vi passerat. Något var galet med växellådan eller liknande. Därför dröjde det inte länge förrän den gode Ante låg på alla fyra i gräset med näsan nere i Vespans innanmäte i ett tappert försök att få rätt på det hela. Hur det hela gick kan vi ta en annan gång. Vad man kan konstatera är att torsdagskvällen var precis som den skall vara inför ett Cannonball. I ett hörn mekades det febrilt för att kunna starta dagen efter. Runtomkring fanns support och mektips att tillgå till den grad att förvirringen nära. Nya ekipage och scooterister dyker upp ända tills mörkret lägger sig och man kan riktigt känna hur förväntansfulla alla var inför fredagen och den första etappen.

Fredagens morgon gryr och ett märkligt skallrande blandat med ett muller som av åska hörs från campingen. För en tryggt ickevetandes Lillissjödalen på morgonpromenad kan detta te sig som en märklig företeelse, men för de tillfälligt inflyttade scooteristerna var det inget konstigt alls. Det var bara vi fattiga eller snåla som sov i tält och som om vart annat hackade tändar i kylan, snarkade, fes och helt enkelt laddade inför dagens körning. Till slut gav de flesta upp sina sovsäckar för en kort promenad upp till frukosten och en varm kopp te eller kaffe. Därefter var det dags för taktiksnack. Team efter team försvann mot den lokala preamappen för en privat pratstund med varandra och för upp fyllnad av tankarna.

Klockan tolv gick första starten och så var det igång. Lag efter lag satsade friskt ut från starten längs den lilla grusvägen mot den första checkpointen. Vad som hände sedan vet nog ingen egentligen. Vi snackar tunnel seende, pilkastning, möte med polisbilar med blåljusen på efter osnygga omkörningar i 50 samhällen, slowride, fikapaus, förgasare som trillar av och trillar av och trillar av, militär pilot som springer genom helskånskt samhälle?, fikapaus igen, omkörningar i alldeles för många km/h med förare liggandes på mage på sadeln, poliskontroller, däckrullning men konstigt nog inga ras....eller räknas att köra över sitt eget blås som ett ras? Eller att toknypa för att sedan småfisa tillbaka till starten och mysa med sina kompisar som ett ras? Ingen som vet mer än de som vet helt enkelt. Till slut hade alla team gått i mål och ett team var borta ur tävlingen. Ölen serverades, bastun intogs och funktionärerna summerade.

Inför den andra etappen var det en helt öppen tävling. Åhyddan förstärkta av en jänkare ledde inte helt oväntat och det fanns en del stora luckor i startfältet. Men funktionärerna hade sett till att saker och ting skulle kunna förändras om man vågade satsa. Klockan tio tog sig det första teamet iväg och så var det igång igen. Jag vågar påstå att det under andra dagen gick ännu fortare för många och att vad som egentligen hände är ännu mer en gåta. Ryktena säger väldigt lång grusväg genom ett övningsområde, väldigt lång grusväg **run**t ett övningsområde, kort puttning av halvtung luna, fikapaus, inga tappade förgasare, genomfart av samhälle i för snabb hastighet längs mittlinjen, sinkning av förvirrat affärsbiträde vid checkpoint 4, bönder som hötter med näven, en liten svängom i åkern med hemmatrimmad PX framförd av galen jänkare med nackspärr, fastride slalom, total nedslitning av icke värmetåligen S1 däck, CHECKPOINT GAMBLE!!!!!!, glidflygning ut i åker á la fallskärmshoppars style, voltning ut i åker á la no control av annan förare vid samma samhälle- aj och stackars dig men snäll bonde hjälpte till och undrade lite smått om det var någon slags scooters dag eller så, soppa torsk 1km före mål, någon som sett någon polis idag? Jasså inte och jasså, memory, tändhatt som trillade av och trillade av igen, målgång. Väl i mål räknades folk in allt eftersom. Det kunde konstateras att den andra etappen hade noll ras att erbjuda och att ingen blivit av med körkortet. Det riktiga mysteriet för många läsare är kanske det återkommande inslaget fikapaus längs banan. Låtom oss säga som så att alla har olika mål vad gäller cannonball. Somliga kör för att vinna, andra ser det som en ren naturupplevelse. Det riktiga partyt drog igång i stort sett direkt efter målgång och natten blev lång. Grillning avlöstes av prisutdelning som avlöstes av dj's som avlöstes av.....

Som deltagare av Cannonball 2004 vill jag passa på att tacka samtliga arrangörer och funktionärer för en otroligt bra träff. Efter 2003 års upplaga sades det att 2004 skulle bli såväl större som bättre som snabbare. Jag trodde inte att det skulle gå att göra så där särskilt mycket bättre och snabbare än 2003 som var kanon. Jag hade fel. I år var verkligen kanon och kommer alltid att finnas med som ett av de bästa scooterminnena jag har.

Vid tangentbordet Jonathan Borgström